

prestopili k zadnji in najimenitnejši točki vsake dijaške zabave — h »krokanju« . . .

No, zdaj me pa že samega obhaja bojažen, da sem res začel »moriti« potrpežljive brave, in da bodo odslej vsi jezikovno plodni Slovenci zmerjali po meni, ki sem Prljek, vse dolgočasne »morivce« Prljeke — kakor imenujejo Francozi in njih bratje Italijani prave morivce »assassine« po herostratovsko znanih ljudeh iz sprednje Azije, namreč po neki srednjeveški versko-politiški stranki iz zapadne gorate Perzije in iz Libanona, ki se je od 11. do 13. veka odlikovala po svoji bojevitosti in neustrašenosti ter se pod načelstvom »starca z gor« dala rabiti za zavratale umore — za posel roparskih »assasinov« . . .

Poslavljač se od dragega bravca, ki mi je potrpežljivo sledil po polju različnih ved, zgodovine, zemljepisja, etimologije, politike in se zdaj po obilem trudu izvestno čuti »umorjenega«, ga najvljudneje vabim na kapljo Prljekovca, ki ga točijo kot Ljutomerca ali Zavrčana. Le-to izborna kapljica pijoč, se bova pošteno znesla nad Nemci, ki so nam žlahtnega Zavrčana prekrstili v »Sauritscherja« — pravi »lucus, a non lucendo«, toda narobel . . .

Tako sva priromala iz Prljekovine, četudi ne v Rim, odkoder se božja pot pri nas zove »romanje« (Roma = Rim), pa vsaj do čaše prljekovskega vina — in to menda tudi ni nič napačno: »Primum bibere, dein philosophari«! potrdiva tudi midva lahko z rahlo, toda pomembno izpremembo znanega reka, na katerega se je nedavno skliceval neki govornik v našem parlamentu.

Ne vem, kdo bolj je tožen.

Ne vem, kdo bolj je tožen,	Škrjančku več leteti,
Škrjanček ali jaz?	Več peti ni mu moč,
Ko meni kakor njemu	Ker zemljo mrak objema,
Zastaja v prsih glas —	Ker nanjo pada noč . . .

Veselo z vami peti
I meni noč ne da,
A noč ta bolj je huda,
Ta noč na dnu srca.

Aleksandrov.

